

TEAROOM FANTASY

door

MAJA REINDERMAN

www.cts-producties.nl

Personages

Truus Groen	– oma, vijftiger
Annie Alkema	– schrijfster, zestiger
Sara Munnik	– cabaretière, veertiger
Wil	– eigenaar tearoom
Adrie	– klant
Kind	

Decor

Men ziet het interieur van een tearoom. Dat kan heel eenvoudig of zeer luxueus zijn, maar er staat in ieder geval midden op het toneel een tafeltje met drie stoelen en rechts nog een tafeltje met een of meer stoelen. Linksachter staat de bar en voor in de linkerwand bevindt zich de ingang. Daarnaast staat een kapstok en een paraplubak. In de rechterwand zit een groot raam.

TEAROOM FANTASY

(Wil is achter de bar aan het werk. Dingen rechtzetten, kopjes afdrogen e.d. Hij [of zij] neuriet daarbij. Aan het tafeltje rechts zit Adrie. Hij [of zij] leest een krant en heeft een kop koffie voor zich staan. Op de tafeltjes staat suiker en melk. Dan komt Truus op. Ze heeft een papaplu bij zich en een boodschappentas.)

TRUUS: Middag, Wil.

WIL: Goedemiddag, mevrouw Groen.

TRUUS: Wat een weer! Bah!

WIL: Ja, het wil maar niet droog worden. Trek maar gauw die natte jas uit.

TRUUS: Zo nat is die niet. Ik had een plu bij me.

WIL: O, dan zal die wel nat zijn. Zet die dan maar snel in de paraplubak.

(Truus zet plu in bak en hangt jas aan de kapstok.)

TRUUS: Hier is het tenminste lekker warm.

WIL: Ja, daar zorgen we wel voor.

(Truus loopt naar het tafeltje midden op het toneel en gaat daar links aan zitten. De boodschappentas zet ze naast zich op de grond.)

WIL: Boodschappen gedaan?

TRUUS: Nee, hoezo?

WIL: *(Wijst naar de boodschappentas.)* Dat grote geval daar...

TRUUS: O, de boodschappentas... Dat is voor de bureu. Dan denken ze dat ik naar de supermarkt ga.

WIL: Want zomaar op een dinsdagmiddag naar Tearoom Fantasy, dat hoort niet, hè?

TRUUS: Dat wil ik niet zeggen.

WIL: Maar een nette huisvrouw doet dat niet?

TRUUS: Och...

WIL: Wou u al wat drinken of wilt u nog even op de anderen wachten?

TRUUS: Ja, ze zullen zo wel komen. Ik wacht nog even.

WIL: Hetzelfde recept?

TRUUS: Ja, doe maar. We komen hier tenslotte elke dinsdagmiddag, dus als je nu nog niet wist wat we gebruiken, zou je niet goed in je werk zijn.

WIL: *(Kijkt naar de ingang.)* Ah, ik denk dat nummer twee ook zo binnenstapt.
(Annie komt op, in plastic jas met capuchon en met handtasje.)

WIL: Goedemiddag, mevrouw Alkema.

ANNIE: Nou, of hij zo goed is, is nog maar de vraag. Het regent katten en honden. *(Begint jas uit te trekken.)*

WIL: Wat?

ANNIE: Ach, dat is zomaar een uitdrukking... Beesten zijn leuker dan pijpenstelen, vind je niet? *(Hangt jas op.)*

WIL: Tja, als u dat zegt...

ANNIE: Hallo, Truus, was je er al?

TRUUS: Zoals je ziet, Annie. En Sara zal zo ook wel komen. Ga zitten.

ANNIE: Dat was ik net van plan. *(Gaat op de middelste stoel zitten, hangt tasje aan de rug van haar stoel.)*

WIL: Alles goed met u, mevrouw Alkema?

ANNIE: Ja, heel goed, en met jou ook, Henny?

WIL: Wil.

ANNIE: Wat wil je?

WIL: Nee, ik héét Wil.

ANNIE: O ja.

WIL: En het gaat uitstekend met me.

TRUUS: 't Is anders niet druk vandaag.

WIL: Nee... 't Slechte weer, hè? Maar mijn vaste klanten komen toch wel. Kijk maar.
(Sara komt op in saaie regenjas, met regenhoedje op en een handtasje uit het jaar nul.)

SARA: *(Is uiterst verlegen, durft Wil nauwelijks aan te kijken.)*
Goedemiddag.

WIL: Ook goedemiddag, mevrouw Munnik.

ANNIE & TRUUS:
Dag Sara.

(Sara hangt jas en hoedje aan de kapstok. Wil heeft ondertussen theekopjes klaargezet en schenkt nu in. Eén theepot voor alle kopjes.)

- WIL: Wat een rotweer, hè? Was u niet liever thuisgebleven?
- SARA: Ja... eh, nee.
- ANNIE: Daar zou ze morgen spijt van hebben.
- TRUUS: Daarom is ze ook gekomen. *(Sara gaat rechts zitten, tasje op schoot.)*
- ANNIE: Hadden we al besteld, Adrie?
- WIL: Wil.
- ANNIE: Wat willen we?
- WIL: Nee, ik héét Wil.
- ANNIE: O ja.
- ADRIE: *Ik* heet Adrie. Toevallig.
- WIL: Dat is het zeker.
- ADRIE: Maar ik wil me er niet mee bemoeien.
- WIL: Dat lijkt me verstandig.
- ANNIE: Mij ook. Denk ik. En hoe staat het met de thee?
- WIL: De thee komt eraan.
- TRUUS: En de petitfours!
- WIL: Natuurlijk! Zonder die lekkernijen zullen de dames niet gedijen!
- ANNIE: Maar Geert! Je bent een dichter!
- WIL: Wil.
- ANNIE: Wil je een dichter zijn?
- WIL: Nee, ik héét Wil.
- ANNIE: O ja.
- WIL: *(Komt met drie kopjes thee op een dienblaadje en zet ze bij de dames op tafel.)* Zo, dames. Eén darjeeling, één lapsang souchong en één *(Voor Annie.)* paardenpis.
- ANNIE: Bah! Ik wil Earl Grey!
- WIL: Zo kun je het ook noemen.
- ANNIE: Was het een grapje?
- TRUUS: Ik denk het wel, Annie. Want hoe moet meneer Wil nu aan paardenpis komen? Ruik maar aan je kopje...
- ANNIE: *(Ruikt aan haar thee.)* Hmm...
- TRUUS: Nou?

ANNIE: Earl Grey. Denk ik.
TRUUS: Waar blijven de taartjes, Wil?
WIL: Rustig aan, dames. Ik heb maar één paar handen. (*Hij gaat de schaal met petitfours halen.*)
ANNIE: En één paar benen!
TRUUS: Hij zou er raar uitzien met vier armen en vier benen. Net een marsmannetje. Denk je ook niet, Sara?
SARA: Nee, eh... ja.
ANNIE: Weet jij dan hoe die eruitzien, Truus? Weten jullie eigenlijk wel of er marsmannetjes bestaan?
SARA: (*Heel verlegen.*) Ik heb ze gezien.
ANNIE & TRUUS:
Nee!
TRUUS: Waar dan?
SARA: Ja, in... hoe heet die film ook al weer...
ANNIE & TRUUS:
O... in de film!
WIL: (*Zet de petitfours op het tafeltje.*) Alstublieft, dames. Snoep smakelijk!
ANNIE: De suiker, waar is de suiker? Er staat hier geen suikerpot!
WIL: O, sorry, die staat daar nog. (*Loopt naar het tafeltje rechts.*) Pardon, meneer, mag ik even? (*Pakt een van de twee suikerpotten die daar staan.*)
ADRIE: Natuurlijk, gaat uw gang. Zo'n zoetbek ben ik nu ook weer niet dat ik er twee nodig heb.
WIL: Aha, meneer is humorist. Dank u wel. (*Brengt de suikerpot naar de dames.*) Hier is de suiker.
ANNIE: (*Haalt lippenstift uit haar tasje.*) Ik neem nooit suiker. Ik gebruik zoetjes.
TRUUS & SARA:
Ik ook.
ANNIE: Zal ik er bij jullie ook een ingooien? (*Haalt dop van haar lippenstift en houdt die boven het kopje van Truus.*)
TRUUS: Graag, maar dat is je lippenstift.
ANNIE: Oeps! Wat dom van me! (*Haalt alsnog doosje met zoetjes uit haar tas.*)
TRUUS: Twee graag.

SARA: Mag ik... als je 't niet erg vindt... ik bedoel... Annie, mag ik er... drie?

WIL: *(Hoofdschuddend.)* 't Is fraai. Goed, dames, ik zal jullie met rust laten. Veel plezier.

(Wil gaat achter de bar zitten en gaat een krantje of tijdschrift lezen. De dames waren tot dusver vrij normale, onopvallende, nogal saaie vrouwen. Ook hun manier van praten was saai en neerslachtig; die van Sara uiterst verlegen en die van Annie wat warrig. Ze zaten lusteloos en ineengezakt aan tafel. Nu vindt er opeens een metamorfose plaats. De dames richten zich op, beginnen als het ware te stralen en praten op opgewekte, enigszins geëxalteerde toon. Ondertussen nemen ze af een toe een slokje thee en eten ze een gebakje.)

TRUUS: Mag ik eerst?

ANNIE & SARA:

Natuurlijk.

ANNIE: Jij gaat toch altijd het eerst.

TRUUS: Nou dan. Ik ben afgelopen zondag samen met mijn man Peter en mijn kleinzoon Lucas naar een kinderboerderij geweest. Zo leuk!

SARA: Erg vermoeiend zeker?

TRUUS: Ja, dat wel. Maar ik heb zulke leuke dingen gedaan?

ANNIE: Jijzelf?

TRUUS: Ik bedoel natuurlijk samen met Lucas. Hij heeft op een paard gezeten – nou ja, een pony, hij is nog maar vijf – en ik heb nog nooit zo'n natuurtalent gezien!

SARA: Wie, het paard?

TRUUS: Nee, Lucas! *(Ze staat op.)* Hij wiegde prachtig met het paard mee. Zo! Net een cowboy! *(Ze loopt een rondje om het tafeltje, op en neer springend, alsof ze op een paard zit. Gaat dan weer zitten.)* Hij wordt vast jockey.

ANNIE: En je man?

TRUUS: Nee, die wordt geen jockey. Veel te dik. Hij is een keer op een pony gaan zitten en er doorheen gezakt. De pony moest worden afgemaakt.

ANNIE: Wat zielig...

TRUUS: Ja, want Peter mag nu niet meer in die kinderboerderij komen. Maar misschien wordt Lucas wel professor, want hij is zo slim! Hij weet al wat de hoofdstad van Frankrijk is!

SARA: Ik ook.

TRUUS: Wat?

SARA: Dat weet ik ook.

ANNIE: Maar jij bent geen vijf meer! Wacht!

SARA: Waarop?

ANNIE: Nee, jij niet. *(Ze pakt haar handtasje en haalt er een lolly uit. Tegen Truus.)* Kijk, voor je kleinzoon.

TRUUS: O, dank je wel. Zal z'n moeder blij mee zijn. *(Ze stopt de lolly in haar boodschappentas.)*

SARA: Hoe bedoel je?

TRUUS: Zijn moeder wil niet dat hij snoept.

ANNIE: Zijn moeder? Dat is je schoondochter, hè?

TRUUS: Ja. De trut.

ANNIE: Niks van aantrekken. Van schoondochters heb je alleen maar last.

SARA: Hoeveel kleinkinderen heb je? Eén, hè?

TRUUS: Ja, eentje maar.

SARA: Dat is niet veel. Zou Lucas niet graag nog een broertje of zusje krijgen?

TRUUS: Ik heb het hem gevraagd. Hij zei: "Ik heb liever een Playmobil auto." Nou, toen heb ik maar geen kindje voor hem gekocht.

SARA: Maar wel een autootje?

TRUUS: Uiteraard. O, hij is zo grappig! Laatst liet ik – per ongeluk natuurlijk – een windje. En toen zei Lucas: "Oma laat een billenboertje!" Ha, ha! *(Ze is de enige die lacht.)* Geestig, hè?

ANNIE: *(Droog.)* Ontzettend.

SARA: *(Droog.)* Vreselijk.

TRUUS: En weet je hoe hij broccoli noemt? *(Vol verwachting kijkt ze naar haar tafelgenoten, die allebei de schouders ophalen.)* Boom! Want een stronkje broccoli lijkt sprekend op een boompje. Ha, ha! *(Ze is de enige die lacht.)* Geestig, hè?

ANNIE: *(Droog.)* Ontzettend.

SARA: (Droog.) Vreselijk.
ANNIE: Gaat je man een beetje leuk met zijn kleinkind om? Hij lijkt me nogal...eh... een...
TRUUS: Een droge vent?
ANNIE: Ach, ik wil je niet beledigen.
TRUUS: Geeft niks, hoor. Zelfs Lucas denkt dat hij een droge vent is. Laatst had Peter vergeten de wc-deur op slot te doen en toen kwam Lucas binnenlopen. Die zag hem staan plassen en riep toen naar mij: Oma, oma, er komt water uit Opa!" (Ze lacht.) De doerak. Maar het is een slim joch. Hij kijkt zelfs af en toe in een boek!
SARA: Kan hij al lezen?
TRUUS: Nee, dat niet, maar hij is dol op plaatjes. Ja, het gaat heel goed met hem.
ANNIE: Met mijn boek gaat ook alles goed!
TRUUS: Met welk boek?
ANNIE: Met alle boeken! Alle boeken die ik geschreven heb!
SARA: Ook dat pornoboek?
ANNIE: Dat is geen porno! Het ging wel over seks—
SARA: Dat bedoel ik
ANNIE: —maar daarom is het nog geen porno!
TRUUS: Hoe heette dat boek ook alweer?
SARA: Ja, wat was de titel?
ANNIE: Blote bibbers.
SARA: Blote bibbers! (Lacht.) En het verkoopt evengoed?
TRUUS: De wonderen zijn de wereld nog niet uit. Waarover gaat je nieuwe boek eigenlijk?
ANNIE: Daarover.
TRUUS: Waarover?
ANNIE: Dat zeg ik toch, daarover!
SARA & TRUUS: Waarover!!
ANNIE: Over wonderen! Die de wereld nog niet uit zijn!
TRUUS: O...
SARA: Bedoel je 't zo...
TRUUS: Wat voor wonderen? Wereldwonderen?

ANNIE: Nee, mijn eigen wonderen. Ik kan alleen maar schrijven over dingen die ik meegemaakt heb.

SARA: *(Tegen Truus.)* Ze heeft totaal geen fantasie.

ANNIE: *(Protesteert en staat op.)* O! Ik heb juist een heleboel fantasie! *(Loopt naar de bar en neemt een sexy houding aan. Tegen Wil.)* Dag meneer, ik ben net aangekomen—

SARA: *(Onderbreekt.)* Zie je wel, nu zegt ze het zelf. Ze is aangekomen! Dikke troel!

ANNIE: *(Tegen Sara.)* O! Ik ben net aangekomen uit Hollywood! *(Tegen Wil.)* Hoort u dat, meneer? Ik heb net de hoofdrol gespeeld in een film over het leven van... van eh...

WIL: De Happy Hooker?

SARA: Moeder Theresa?

TRUUS: Majoor Bosshardt?

ANNIE: Nee, over het leven van Margarita eh... Smalleboer !

SARA, TRUUS & WIL:
Hè? Wie is dat?

ANNIE: Die heb ik zojuist verzonnen! Ik zei dat toch ik fantasie had. *(Gaat weer zitten.)*

ADRIE: Mag ik nog een kop koffie?

WIL: Een echt kopje of een gefantaseerd drankje?

ADRIE: Nou, ik hou het liever bij echt. Zuivere koffie, graag.

WIL: Het komt eraan, meneer. *(Gaat koffie inschenken en brengt het dan naar Adrie.)*

SARA: *(Sarcastisch.)* Nou zeg, wat een fantasie. Maar iedereen kan namen verzinnen. Elselien Poppeschien—

TRUUS: *(Snel opeenvolgend.)* Eugenie Krommeknie—

SARA: Carolijn Hangordijn—

TRUUS: Carrie en Harrie Gatverdarrie—

SARA: Annie Diekannie—

ANNIE: Sara Shoarma en Truus Tomatensla!

TRUUS: O, je kunt het echt. Een beetje.

SARA: Ik krijg er honger van.

ANNIE: Ik kan rijmen als Sijmen: dus geen geouwehoer, neem nog een petitfour.

TRUUS: Annie!

SARA: Sinterklaas is er niks bij.
ANNIE: Kop dicht en eten.
(*De dames kauwen op hun petitfour en zijn even stil.*)
ADRIE: (*Tegen Wil.*) Zijn zij altijd zo bezig?
WIL: Ach meneer, u weet niet half. (*Gaat weer achter de bar staan of zitten.*)
TRUUS: Maar Annie, noem dan eens een eigen wonder waarover je schrijft in je nieuwe boek.
ANNIE: Goed dan. Ik heb jullie weleens verteld dat wij vroeger, bij ons thuis, heel arm waren. Toch?
SARA: Vaak genoeg.
TRUUS: Iedere week.
ANNIE: Nou dan. Ik was een jaar of twaalf, dertien, en ging elke dag met de fiets naar school in de grote stad. Het werd winter en ik had heel hard een nieuwe lange broek nodig, want die van vorig jaar was versleten en bovendien veel te klein. Maar ja, er was geen geld voor een nieuwe broek.
TRUUS: En toen?
ANNIE: Toen kreeg mijn moeder van een buurvrouw een nog zo goed als nieuwe herenpantalon om te vermaken.
SARA: En je moeder verprutste het helemaal?
ANNIE: Nee, integendeel. Ze was heel handig met naald en draad en maakte er een perfect passende broek voor mij van. Er was maar een probleem – het was een krijtstreepje!
TRUUS: Nou en?
ANNIE: Een typische herenpantalon.
SARA: Ach, wat maakt dat nu uit. Spijkerbroeken zijn toch ook voor mannen én vrouwen?
ANNIE: Maar die kwamen bij ons pas veel later in de mode. Van uniseks had nog niemand gehoord.
TRUUS: Dus je trok de broek niet aan?
ANNIE: Jawel. Met kloppend hart trok ik die dag de broek aan en fietste naar school. O, ik weet het nog zo goed... Ik kwam het schoolplein oprijden en het eerste wat ik hoorde was: “Kijk nou, die griet hep ’n mannenbroek an!”
TRUUS & SARA:
(*Meelevend.*) Ah...

ANNIE: O, ik ging door de grond! Nou ja, niet letterlijk, al was dat wat ik op dat moment het liefst had gewild. Maar hoe dan ook, ik heb de broek nooit meer aangetrokken en ben de hele winter in een zomerrokje – wit met groen gebloemd – naar school gegaan. Met blote benen in een paar afgetrapte bontlaarsjes. Door hagel en sneeuw, onweer, wind en regen.

SARA: Gossie.

ANNIE: Ja, het was lijden.

TRUUS: En je had vast een schuldgevoel naar je moeder toe.

ANNIE: Hoezo?

TRUUS: Nou, zij had zitten zwoegen achter de naaimachine.

ANNIE: Ach, (*Wegwerpgebaar.*) zij was altijd aan het naaien.

SARA: Nu zou ik hierop iets kunnen zeggen, maar dat doe ik niet.

ANNIE: Ik wel. Andere kinderen gingen met de bus, maar daar hadden wij geen geld voor. Dus daar fietste ik – in de vrieskou, in mijn groene rokje. Ik heb nog steeds een hekel aan groen!

TRUUS: Pardon? (*Staat op.*) Ik héét Groen!

ANNIE: Aan de kleur! Niet aan jou.

TRUUS: Dat moest er ook nog bijkomen. (*Gaat weer zitten.*) Maar wat is nu het wonder?

ANNIE: Nou, tegenwoordig heb ik wel een stuk of tien lange broeken. En twee ervan met een—

SARA & TRUUS:

Krijtstreepje?

ANNIE: Ja! Hoe is het mogelijk, hè? En ik draag ze graag. De wonderen zijn de wereld nog niet uit!

TRUUS: (*Spottend.*) Sjonge, wonderbaarlijk... en hoe is jouw week geweest, Sara?

SARA: O, ik heb een paar keer opgetreden. Met veel succes. Ik ben nu eenmaal een gevierd cabaretière.

TRUUS & ANNIE:

Tja...

SARA: *En* ik ben naar de dierenarts geweest.

TRUUS: Naar de dierenarts? Hoezo?

SARA: Wacht even. *(Haalt een foto uit haar tasje, staat op en loopt er mee naar de bar.)* Kijk eens, Wil, mijn schatten.
WIL: *(Houdt duidelijk niet van katten.)* Katten.
SARA: Ja, lief hè?
WIL: Nou, 't is fraai.
SARA: *(Loopt terug.)* Kijk....

Einde zichtversie....